

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że w celu określenia zakresu ochrony znaku towarowego, który został zarejestrowany zgodnie z prawem na podstawie swojej mocy odróżniającej, sąd winien uwzględnić sposób postrzegania przez zainteresowany krąg odbiorców w chwili rozpoczęcia wykorzystywania oznaczenia, którego używanie stanowi naruszenie prawa ze wspomnianego znaku towarowego.
- 2) W przypadku gdy właściwy sąd stwierdzi, iż dane oznaczenie stanowiło naruszenie prawa ze znaku towarowego w chwili rozpoczęcia jego używania, to do tego sądu należy podjęcie środków, które w świetle okoliczności danej sprawy okażą się najbardziej odpowiednie dla zagwarantowania prawa właściciela znaku towarowego przysługującego mu na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/104, przy czym środki te mogą obejmować w szczególności nakaz zaprzestania używania wspomnianego oznaczenia.
- 3) Nie można nakazać zaprzestania używania danego oznaczenia, jeśli zostało stwierdzone, że w wyniku działania lub zaniechania jego właściciela wspomniany znak towarowy utracił moc odróżniającą w taki sposób, że stał się on nazwą powszechnie używaną w rozumieniu art. 12 ust. 2 dyrektywy 89/104, a co za tym idzie, jego właściciel utracił swoje prawa.

(¹) Dz.U. C 132 z 28.5.2005

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 kwietnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-180/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/100/EWG — Prawa pokrewne prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej — Prawo publicznego użyczenia — Brak transpozycji w zakreślonym terminie)

(2006/C 143/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: W. Wils, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (Przedstawiciel: S. Schreiner, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 i 5 dyrektywy Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346, str. 61)

Sentencja

- 1) Nie stosując przepisów dotyczących prawa publicznego użyczenia zawartych w dyrektywie Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy;
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 171 z 9.7.2005

Postanowienie Trybunału z dnia 21 listopada 2005 r. — SNF SAS/Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-482/04 P) (¹)

(Odwołanie — Dyrektywa dotycząca produktów kosmetycznych — Ograniczenia stosowania poliakryloamidów jako składników produktów kosmetycznych)

(2006/C 143/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SNF SAS [Przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, adwokaci]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: X. Lewis i A. Caeiros, pełnomocnicy]

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 6 września 2004 r. w sprawie T-213/02 SNF przeciwko Komisji stwierdzającego niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności części dwudziestej szóstej dyrektywy Komisji 2002/34/WE z dnia 15 kwietnia 2002 r. dostosowującej do postępu technicznego załączniki II, III i VII do dyrektywy Rady 76/768/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do produktów kosmetycznych (Dz.U. L 102, str. 19).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone*
- 2) *SNF SA zostaje obciążona kosztami postępowania*

(¹) Dz.U. C 19 z 22.1.2005

Odwołanie wniesione w dniu 9 maja 2005 r. przez Carlosa Correia de Matos od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie T-454/04 Carlos Correia de Matos przeciwko Komisji

(Sprawa C-200/05 P)

(2006/C 143/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Correia de Matos [Przedstawiciel: C. Correia de Matos]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Postanowieniem z dnia 16 marca 2006r. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie wniesione w dniu 13 stycznia 2006 r. przez Les Éditions Albert René SARL od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 27 października 2005 r. w sprawie T-336/03, Les Éditions Albert René SARL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-16/06 P)

(2006/C 143/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Odwołująca się: Les Éditions Albert René SARL (Przedstawiciel: J. Pagenberg, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Orange A/S

Żądania odwołującej się

Odwołująca się przedstawia Trybunałowi następujące żądania:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 października 2005 r. w sprawie T-336/03;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 lipca 2003 r. w sprawie R 559/2002-4;
- odrzucenie zgłoszenia znaku MOBILIX (zgłoszenie nr 671396) w odniesieniu do wszystkich towarów i usług wymienionych w zgłoszeniu;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji oraz przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołująca się twierdzi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji narusza art. 63 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz ogólne zasady wspólnotowego prawa administracyjnego i procesowego z uwagi na to, że — sprzecznie z rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej — stwierdzone w nim zostało, iż będące w konflikcie znaki OBELIX i MOBILIX nie są podobne. W ten sposób Sąd rozstrzygnął na niekorzyść odwołującej się kwestię, która nie została prawidłowo podniesiona, z przekroczeniem kompetencji Sądu Pierwszej Instancji w zakresie rozpatrywania skarg na decyzje izb odwoławczych OHIM w sprawach takich, jak omawiana.